

Meteen daarna dreef de Geest Hem de woestijn in. Veertig dagen bleef Hij in de woestijn, waar Hij door Satan op de proef werd gesteld. Hij leefde er te midden van de wilde dieren, en engelen dienden Hem.

Nadat Johannes gevangengenomen was, ging Jezus naar Galilea, waar Hij Gods goede nieuws verkondigde. Dit was wat Hij zei: 'De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en geloof dit goede nieuws.'

Marcus 1, 12-15

Een woestijn is een wondere en boeiende wereld, een prachtige natuur om van te genieten. Maar wie er wil doortrekken of verblijven, moet zich goed voorbereiden.

In die onherbergzame omgeving moet je inspanningen en krachten sparen. Daarom is het nodig goed af te wegen: wat is noodzakelijk, wat is belangrijk en wat is bijkomstig? Je moet kiezen: wat neem ik mee en wat laat ik achter?

Op het eerste zicht lijkt een woestijn saai en eentonig. Maar wie de aandacht spitst en goed kijkt, ontdekt heel mooie vormen van leven: soms heel kleine plantjes en diertjes, die je kunnen verrassen en blij maken.

Een woestijn is ook gevaarlijk. Er is de hitte overdag en er is de kou 's nachts. En er zijn wilde dieren. Niet zozeer leeuwen en tijgers, maar wel slangen en scorpioenen. Die kunnen heel onverwachts en venijnig toeslaan.

Een tocht door de woestijn maak je niet in je eentje. Je hebt medemensen nodig die – zeker in moeilijke situaties – als engelen voor elkaar zorgen.

De Geest drijft Jezus naar de woestijn. God is dus de initiatiefnemer. Veertig dagen blijft Hij in de woestijn. 40 is het getal van het wachten. Een wachttijd die Jezus de kans geeft om te ontdekken welke zijn taak zal zijn in de wereld, in naam van God. 40 dagen om zich voor te bereiden op de verkondiging van de boodschap van Gods liefde: 'de tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en geloof in dit goede nieuws'.

De veertigdagentijd wordt wel eens een woestijntijd genoemd. Een geschikte tijd om ons te bezinnen over ons leven.

Immers, af en toe is het goed om tot inkeer te komen en stil te staan bij de vraag: wat is noodzakelijk, wat is belangrijk en wat is bijkomstig? Wat neem ik verder mee en wat laat ik achter? Inkeer is verder kijken dan eigen ideeën, eigen gewoontes en eigen gelijk. Het is open staan voor verandering en vernieuwing. Het is loskomen uit het verleden en open staan voor de toekomst.

Onze levensloop is als een tocht door de woestijn. Als we aandacht geven en goed kijken en luisteren, kunnen we prachtige dingen ontdekken, genieten van wat mooi en goed is en mensen ontmoeten die als engelen liefdevol en behulpzaam nabij zijn.

De woestijn is ook vaak een harde woestijn. We worden *op de proef gesteld*. Er zijn moeilijke levensomstandigheden, waarin lijden en dood, pijn en verdriet opduiken. Er zijn ook *wilde dieren*, mensen die ons het leven moeilijk maken. Wij kunnen ons zelf ook zo gedragen tegenover medemensen. Zo gaat het nu eenmaal.

We kunnen ons laten drijven door Gods Geest. Dan is het goede nieuws voor ons: 'de tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij;' En de oproep: 'kom tot inkeer en geloof dit goede nieuws.' Dan kunnen we ons bezinnen om te zien wat er voor zorgt dat doorheen de schoonheid en de woestheid van ons leven het koninkrijk van God kan gebeuren, anders gezegd: dat het leven 'goed' is. Engelen van mensen zijn daarbij geen overbodige luxe.

God,
in deze veertigdagentijd
nodigt Gij ons uit
tot inkeer.

Help ons
zodat we kunnen zien
wat ons leven 'goed' maakt:
zoveel moois en goeds.

Geef ons ook
de moed en de kracht
om de woestheid van het leven
aan te kunnen.

Moge zo uw koninkrijk
nabij komen
in verbondenheid met
engelen van mensen.

Wij willen zelf ook
zulke engelen zijn
die elkaar dienen
en elkaar gelukkig maken.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

Woestijn